

jeg har maattet tale imod det, thi under den Forudsætning er det et skadeligt Forslag. Nu har jeg nok hørt af det ærede Medlem, der motivede det, at Løsningen af det gennemgaaende Trafik-Spørgsmaal kunde løbe op til 50 Mill. Kr., for naar man har sagt A, maa man ogsaa sige B. Det er imidlertid den Slags Ting, som jeg tror, det ærede Medlem ikke en Gang selv vilde søle sig stærkt overbevist af, naar han læste dem i Rigsdagstidenden, for, fordi man siger A og køber Jalssterbanen, som Intet vil koste, og gennemfører en anden Toglinie paa Routen Gjedser-Barnemünde og faaer en Dampferge, forstaar jeg ikke, hvorfor man egentlig derfor skulde sige B og bygge en Kjøge-Bane og tage det store dyre kjøbenhavnske Baneforslag samtidig med, at man tager Frihavnen. Og det tror jeg, at Ingen i Verden forstaar, for mellem disse Ting er der helt ingen Forbindelse. Disse Forslag ere alle af Betydning for den, om jeg saa maa sige, storøkonomiske Udvikling. Hvis man vil gjøre Danmark til et saa rigt Land som muligt, har dette Forslag ligesaa vel som Esbjergrouuten stor Betydning for Landets Udvikelse som Produktionsmarked, men at der skulde være nogen Forbindelse mellem at faae en bedre Trafik paa Sydbanen og saa alle de nævnte Forslag i den Forstand, at man ikke skulde kunne faae en bedre Jernbanetrafik uden at være nødt til som Konsekvens deraf at bygge en hel Masse Baner samtidig med en Ombygning af Kjøbenhavns Banegaard og Anlæg af Frihavnen, det tilstaar jeg, at jeg aldeles ikke finder logisk. Jeg opfatter ogsaa nærmest den Slags Argumenter som Argumenter, man fører i Siden, naar man mener, at Ens Sag i og for sig ikke er holdbar, thi saa er det jo altid nyttigt at nævne store Tal og store Tanker for enten at skræmme eller opmuntre Folk. Længere henne fik imidlertid Forklaringen en helt anden Lyd. Forslaget under Nr. 9 kan ikke og bør ikke fortaas saaledes: Man kunde lægge ind i vort Forslag, hvad man vil, men det skulde opfattes som et Baade-Og ikke som et Enten-Eller; naar man stemte for dette, saa behøvede man ikke dermed at sige, at disse gennemrigste Trafikforhold skulde vente, til man havde ført Banerne ud til de paagældende affides Egne. Man behøvede ikke dermed at ville antyde og udtale, at man ikke ønskede begge Dele fremmede samtidig, saaledes at det ene ikke kom det Andet i Veien. Dertil maa jeg sige, at hvis det er Meningen med det ærede Medlems Forslag, saa gaar det fuldstændig ud paa det Samme, som jeg har udtalt, idet jeg stadig har gjort gjældende, at det

er en urigtig Opfattelse at tro, at vor indenrigtige Jernbanedubbling ikke skulde kunne gaa Haand i Haand med en virkelig tidsvarende og fornøftig, ikke forceret Gjennemførelse af vor mellemrigste Trafik, eller at omvendt ikke den mellemrigste Trafiks Udvikling skulde kunne gaa jevnslides med en forstandig og virkelig begrundet Udvikling af den indenrigste. Der er ingen som helst Modsigelse mellem disse 2 Ting, og jeg kan derfor ikke have det Mindste imod saa at stemme for det ærede Medlems Forslag, men jeg vilde endog finde, at det var meget fornøftigt, om vi da stemte for det, thi saa sagde det blot paa en bredere Maade, hvad jeg har forklaret, at vort Forslag siger. Det har nogen Interesse at faae dette klaret. Naar vi have fremsat Forslag her om at opfordre Ministeren til at lægge Bægten paa den hvdanskste Trafik, saa er det, fordi det er den eneste eller i alt Fald den hensigtsmæssigste og mest adækvate Maade, hvorpaa man kan søge at fremkalde de nødvendige Reforme paa det Omraade, da Reforme paa dette Omraade egentlig ikke fremmes saa meget gennem Lovforslag som gennem de administrative Forhandlinger og administrative Foranstaltninger, som Indenrigsministerens dels gennem sin Forbindelse med udenlandste Postmyndigheder, dels ved Regulering af sine egne Jernbanefunktionærers Virksomhed og dels endelig ved Fremførelse af Forslag paa Finantsloven o. s. v. er i Stand til at fremkalde. Vil man naae Noget paa det Omraade, saa er i Grunden den eneste praktiske, frugtbare Form at fremføre en Opfordring til Ministeren. Vil man derimod naae Noget paa den indenrigste Trafiks Omraade, saa forekommer det mig, at den hensigtsmæssigste Form er ikke at stille Opfordring til Ministeren, thi det betyder ikke ret meget her, men Veien er da, at man enten fremmer de Lovforslag derom, der ligge for, paa en saadan Maade, at de kunne gaa igjennem eller selv stiller Forslag, som man kan faae satte igjennem, ikke blot i Folkethinget, men i Rigsdagen, thi Rigsdagen bestaar jo af 2 Thing. Det er Veien. Man skal da ikke vælge den noget platoniske Form, om jeg saa maa sige, at yttre sin Kjærlighed til den indenrigste Fart ved at bede Indenrigsministeren om at tage sig af den, thi der er kraftigere Midler, som ligge i Thingets Haand, og som jeg synes, at man bør bruge, men finder Noget sig tilfredsstillt ved at opfordre Ministeren til at sørge for de affides liggende Egne og opfordre til at stemme for Forslag fra Ministerens Side, kan jeg ikke se, at der er Noget i Veien derfor, og mig skulde det næsten være ret